Política | Jordi Creus | Actualitzat el 02/05/2019 a les 20:00

El mite del Baix Llobregat

«El vot dual, l'habitual vot dual, s'està esquerdant. I tot i que encara queda camí per recórrer, aquesta és una excel·lent notícia per a l'independentisme»

Ja s'ha parlat a bastament dels resultats de les eleccions del passat 28 d'abril i de l'augment en vots i en percentatge de l'independentisme. L'èxit d'ERC ha estat incontestable, amb victòries a 748 dels 947 municipis catalans. I en analitzar aquest triomf -no només electoral sinó també de la seva estratègia- no podem obviar que l'important augment de vots d'aquesta opció política s'ha aconseguit sense una davallada de JxCat i amb més de cent mil vots cap a la nova opció de Front Republicà.

Deixin-me, però, que posi la lupa en una comarca on s'han començat a trencar alguns tòpics. Una comarca que és el mirall que explica, en part, que mig milió llarg més de persones hagin apostat per una papereta independentista, si ho mirem en relació amb les darreres eleccions espanyoles, les del 26 de juny del 2016.

Parlo del Baix Llobregat. El somni humit dels partidaris d'aquella Tabàrnia que ha quedat trencada en mil bocins. Perquè aquesta comarca no ha quedat al marge de la tendència marcada arreu del país i ERC s'ha acabat imposant gairebé a la meitat dels municipis, entre els quals Sant Just Desvern o Molins de Rei.

I no només això, sinó que els 40.000 vots guanyats per aquesta opció respecte a l'última contesa espanyola s'han aconseguit, com en el conjunt de Catalunya, sense un descens apreciable de JxCat, i amb més de 7.000 persones que es van decantar per donar el seu suport al Front Republicà de Fachin.

El vot dual, l'habitual vot dual, s'està esquerdant. I tot i que encara queda camí per recórrer, aquesta és una excel·lent notícia per a l'independentisme. Que una opció sobiranista pugui guanyar a Tremp, a Girona, a Manlleu, a Alcanar... però també a Corbera de Llobregat, a Santa Coloma de Cervelló o a Castellar del Vallès. I a Barcelona! Que una opció independentista disputi la victòria a llocs com Sant Feliu de Llobregat, Tarragona o Sabadell és començar a normalitzar una situació que fins ara havia estat anòmala.

I ja que parlem de Sabadell, deixin-me posar-los un exemple que va en la direcció contrària del que els he explicat fins ara. Un exemple que en lloc de sumar resta i que no sols no ens acosta a la victòria, sinó que ens condemna a la derrota més absoluta.

Poc abans d'escriure aquest article he llegit una entrevista del *Diari de Sabadell* a Àngels Folch, la candidata de Primàries Sabadell, la llista impulsada, entre d'altres, per l'ANC. En aquesta entrevista, Folch no només es vanta de no tenir ni un programa escrit ni un projecte de ciutat ben madurat, sinó que afirma que no aniran a fer campanya a Ca n'Oriach "perquè les hores dedicades a aquest barri caurien en un sac buit". Curiosa manera de voler guanyar res, quan d'entrada exclous part dels teus conciutadans.

L'ANC hauria de reflexionar si haver dedicat tant temps i diners procedents dels seus associats a aquests invents aporta alguna cosa més que frustració i sensació de ridícul.